וזבת הלכי יא נויי כי

הלכה ח:

הנכה ה: בו ד מייי פייט מהלכות בכורים הלכה ב: בז ה מייי פייא מהלכות מעילה הלכה ט: בח ו מייי פייש מהלכות

מעה"ק הלכה ז: בש ז מיי' פ"ח מהלכות תמורה

הלכה יא ופ"ד מהל' תמורה

הלכ' י: לא ט מיי' פ"ג מהלכות חמד

ומצה הלכה יא טוש"ע א"ח סיי תמה סעיף א כחכמים: לב י מיי׳ פי"א מהלכות תרומות

הלכה א:

לג ב מיי׳ פי״ט מהל׳ פסה״מ

הגהות הב"ח

(מ) במשנה ומרומה נוחמה

(ח) במשנה ותרומה טממה
 וכלאי הכרם והערלה חת:
 (כ) רש"י ד"ה משום וכוי
 בממימים דחזו למזבח:
 (ג) ד"ה ומחלוקמו וכוי והערכה

ומשני להכי לא כצ"ל והד"א:

גליון הש"ם

מתני' קדשים שהפילה. עיין נדה דף מא ע"א מוס' ד"ה קסנר:

הגהות הגר"א

[א] גמ' רבא. ל"ל לרבא: [ב] שם לר"י דמוקים כו' ולא פריך דקאמר לעיל בהדיא י"ל

דסתם גמרא קא"ל ועוד די"ל ד"ה קאי אר"י ור"ל ולר"ש דוקא

ד"ה קמי מר" ור"כ וכר"ם דוקם דבע"מ מעניקרו כקדשי ב"ה דמי כמ"ש רש"י: [ג] שם משום דרב ס"ל כו' ורישא כו'. היה יכול למרץ כיון דס"ל כר"ל ע"כ לא

אוקים לברייתא בבע"מ מעיקרו

רק שמתרן האמת דאף לרשב"ל לד"ה בע"מ מעיקרו לא היה בכלל העמדה והערכה:

מוסף רש"י

שינויי נוסחאות

ל] כדתניא. ס"א כדתניא קדשי מזבח תמימים ונעשו בעלי מומין ועבר ושחט ר"מ אומר יקברו וחכמים אומרים יפדו מדר"מ

כר"ש רבנו דהכא כרבנו דהתם

ניים לכן דשכם לכן לשנם נימא מהוי מיובחא דר' יוחנן אמר לך ר' יוחנן רבנן דהתם לחוד ורבנן דהכא לחוד. וכן גרים הרגמ"ה ז"ל (ש"ח) בן משום. ס"א הואיל

וחזי למזכח עביד בהו רבנן מעלה.

ל"א משום דחזי להקרבה (ש"ח) גן לה לרבא לר' יוחנן (ש"ח)

גן נה דרבא נרי יחק (שיח) ד] מעיקרו דכו"ע סבירא להו הכי דצעל מוס (ש"ח) ה] והערכה. ל"א לר"י דאמר אותה למעוטי

בעל מוס מעיקרו דלא בעי העמדה בעל מוס מעיקרו דלא בעי העמדה ההערכה ולא זכר (m-m) I) וולדן וחלבן מוסר (ח-m) I) ממיכת דאמר עד מיבוח אבל חכמים אומרים נרשם באלי לבנה (m-m) א] לא היו.

גס"י ולא מיתמר ליה זו דברי

ר"ש ומחלוקמו משום דקתני סיפל ה"ל קדם הקדישן את מומן או מבל קדם הקדישן ונפדו פטורין מכורה עובר להקדישו ונפדו פטורין מכורה וכן להתכומו וולאין וינאין לבלות למנות למנ

לחולין ליגזו וליעבד וולדן וחלבן

אסורין לאחר פדיונן והשוחטן בחוץ חייב ועושין תמורה ואם מתו יקברו ואמאי יקברו והא רב סבר

פייט מהלכות תמונה הלכה יג: פייט מהל' פסה"מ

ים) [פפיר מגי דם כן, כל [מחות קא. מוספתא תמורה פ״א ה״ון, ג) בכורות יד: [חולין קל. לעיל י:], ד) [בכורות יד:], ה) [עירובין

פג. וש"נן, ו) בכורות טו., ז) ןעי

תוס׳ ע"ז סב: ד"ה ולקברינהון,

מוס' ע"ז ספ: ד"ה ונקפרינהן, א) צרי חוס' זכחים דף פ"ד ע"ב ד"ה ומולים. ש"מן:, ט' צעי חוס' מזיל מה: ד"ה רכי מאיר ועוד שם ד"ה מפנין, י' צעי חוס' נדה דף מ"א ע"א ד"ה מודה. ש"מן:, מ"א ע"א ד"ה מודה. ש"מן:,

קדושין נח. חולין פה., עתום' פסחים כ: ד"ה ראוי

יט (עמוסי שפקויט כ. לייט לווה ועתוסי שבת כה, ד"ה כך], מ) (ע"ד פסחים דף ל"ג ע"ב. ש"מן:,

() (במדבר יח, ודרשה זו בשבת

כה.ז, ם) וקדושין נו: חולין קטו.ז,

נקום אי ניתר קומון מו' ע"ז [קור מן מי" ניתר קומון, מ"ח ע"ד ד"ה ואין נוטעין ומו' מ"ח ע"ד ל"ה לפי. (רב"פ)],

בעלי מומין יפדו דלא היו בכלל העמדה תיובתא דרבי יוחנן אמר בג א מיי׳ פ״א מהלכות איסורי לך רבי יוחנן כו׳ מיובתא דרשב"ל ה"נ דפליג ר"ש ודקדק רש"י פ"ה מהלכות ערכין בר ב מייי פ״ה מהנכות ערכין הלכה ה: בה ג מיי׳ פ״ה מהלכות בכורות דברייתה קמייתה נמי נימה הכי ומהי הולמיה דההי בתרייתה וי"ל

> מיירי שהוממו אחר הקדשן ובקדשי מזבח יוסברה הוה לומר דר׳ שמעון דקאמר במילחיה אחד קדשי מובח יח יפדו בבעלי מומין דתנה קמה מיירי שהוממו אחר שהוקדשו אבל בהך בתרייתה דר"ש לה חיירי במילתיה כלל בקדשי מזבח ישובחד מילחיה הוא דרבנן דאמר אבל בקדשי מזבח בעלי מומין יפדו מיירי שפיר בשקדם הקדשן ור"ש פליג עלייהו טאבל לכך שנה התנא למילתיה משום דבמילתיה לא הזכיר כלל קדשי מזבח ולא גילה בדעתו

דלא דמי דהא אקמייתא ליכא למימר הכי דאם בעלי מומין דת"ק

כלל מה אומר בקדשי מזבח: בדתניא כל הקדשים שנולדו בהן מום ושחמן ר"מ אומר יקברו.

איירי בקדשי מובח דסבר היו בכלל העמדה כר"ש ולרבי יוחנן אפי' כרבנן וחכ"א יפדו דס"ל לא היו בכלל העמדה לרשב"ל ניחא שפיר דהוא רבנן דמתני' דאמר דקדשי ב״ה היו קדשי מובח לא היו אלא לרבי יוחנן דאמר בין לרבנן בין לר"ש קדשי מזבח היו מאן נינהו רבנן דהכא יליכא למימר שקדם מומן להקדשן ופליגי בפלוגתא דתנא דבי לוי דלעיל דבסוף פרק הנהנה מן ההקדש (מעילה יט:) גרים בהדיא מובח תמימים ונעשו בעלי מומין ועבר ושחטן לא]ר"מ אומר יקברו וחכ"א יפדו ובספרים כתוב לב]ר"מ כר"ש רבנן . דהכא כרבנן דהתם נימא תיהוי תיובתא דר׳ יוחנן אמר לך ר׳ יוחנן רבנן דהכא לחוד רבנן דהתם לחוד מיהו לגומהך דהכא איכא לדחויי דמיירי בקדשי ב״ה וחכמים היינו ר"ש אבל בפרק הנהנה במעילה (גז"ש) תניא קדשי מובח תמימים רבי אומר יקברו וחכ"א יפדו ומההיא ודאי איכא לשנויי דרבנן דהכא לחוד ורבנן דהתם לחוד ואין לתמוה לר׳ יוחנן למה לו לומר כן דג׳ מחלוקות להן ישן לימא דרבנן דהכא כרבנן דהתם קדשי מזבח לא היו י"ל דמתני" קשיא דמדקאמר ר"ש דקדשי ב"ה אם מתו יפדו מדאילטריך לפרושי ב״ה להן מכלל דת״ק מיירי בהן כדפירש לון כל הסוגיא בספרים: בושום דחזו להקרבה. וקשים לס"כ מאי קאמר בפ"ק דשבועות (דף יא:) גבי פרה שנשחטה תפדה לו][ופריך] הא בעי' העמדה כו' ומוקי לה כר"ש דאמר קדשי ב"ה לא היו ומה בכך הא ממימים היא ומקבר מיבעי ליה וי"ל דיש חילוק

מקדש המלאה ם) פן מוקד אש אלא ערלה מאוצריך עיון טעמא מאי בשרפה ופי׳ ע) רש״י מבן משום דאיתקש לכלאי הכרם: מגן הנשרפין אפרן מותר ונקברים אפרן סווני יבין אפרן אסור. לריך עיון

היא ותקבר מיבעי ליה וי׳

בדבר דודאי כשהקדיש קדשי ב"ה תמימים

עבר בבל תקדישו ושינה בהן להקדיש שלא כמלותו דמלות תמימים למובח דין הוא

לקוברן כשמתו אבל פרה שלא שינה במצותה תפדה לחולש!(למה נקט אותה עוד י"ל דודאי

תמימים לבדק הבית שעומדין למובח יש

לנו מולהחמיר דאמרת מזבח): אלר הן

הנשרפין ערלה וכלאי הכרם. לריך עיון

בשלמא בכלאי הכרם דהא כתיבי פן

טעמא מאי ואומר מורי הרמ״ר דנשרפין כיון שלוה הכתוב לשורפן מדן אחר שעשה כאילו נעשית מלותו ואין לך דבר דלא הטעין הכחוב לשורפן משוך איסורייהו לעולם:

לומנן. כלומר ע"מ לאכלן חוץ לומנן או לאכלן חוץ למקומן: ישרפו. כדפירשתי לעיל לימד על כל פסולין שבקדש כו": תחת הדוד ולשרף הלכד נשרף. והא דתני יסבר היינו בשער נזיר טהור [נ׳ טמא]: 5"מ הא דכתני נמי פטר חמור בשק ידלק היינו כשארנ

במון מייב ועושין ממורה ומם ממו יקברו ואמאי יקברו והא רב סבר לה כרשב"ל דאמר לרבנן קדשי בדה"ב היו בכלל העמדה והערכה החת הרוד ולשרף השרכם של מית בשר נויר טהור [ני טמא]: "ש האר בשר ני של מית בשר ווי בשר נייר טמאן ב"ש האר בשר ני של מית מר וו לבלי למי מית מר של לבי מית מר מ מדשי מוצח לא היו ומשום הכי לא מיתמר זו דברי ר"ש ומחלוחתו ואיבעית אימא רב כר"י כו' מ"חבי זו דברי ר"ש ומחלוחתו

הכא במאי עסקינן. הא דקתני אם מתו לא מתו ממש אלא שעבר ושחטן קודם פדיון יאו דקאמר יפדו ויאכלו: ר"מ אומר יקברו. כר"ש דאמר קדשי מובח היו בהעמדה והערכה: יפדו. שלא היו בהעמדה והערכה: משום דחזו להקרבה. עבוד ים להו מעלה יו בחמימים

מום מעיקרו. ואמר משום הכי לא פליג ר"ש עלה אלמא דכ"ע בעל מום מעיקרו לא בעי העמדה והערכה והתנן כו׳ דבשלמא לר״ל ליכא לאקשויי דהוא מוקים לה בתם ונעשה בעל מום לאחר הקדש ואיכא למימר דבעל מום מעיקרו הוי כהקדש ב"ה דאע"ג דלמובח אקדשיה אפ״ה כבדק הבית דמי דלא קדיש אלא לדמי והוי בהעמדה והערכה לרבנן אלא לר' יוחנן קשיא: ובמתנות. זרוע לחיים וקיבה: ליגוו וליעבד. לאחר פדיונן ידן: ולדן שח וחלבן מותר. אפילו איעבר קודם פדיונן ואיתיליד לאחר פדיונן: ואמר רב שון. עלה בפרק שני דבכורות [יד:] הא דתנן יפדו זו דברי ר"ש דאמר קדשי ב"ה אם מתו יפדו והאי בעל מום מעיקרו כקדשי בדק הבית חשיב ליה אבל חכמים כו'יון: ומחלוקחו. דהא רבנן דפליגי עליה נמי יח אוקמת דבעל מום מעיקרו לא הוה בכלל העמדה והערכה (מ): להכי לא אמר רב זו דברי ר"ש ומחלוקתו דאיהו סבר לה כר׳ שמעון בן לקיש דאמר לרבנן קדשי מזבח לא היו בכלל העמדה והערכה והלכך לא מיתוקמא ההיא דבכורות כולה כרבנן משום דרישה דההיא דמיירי בבעל מום מעיקרו דתני יפדו מתוקמה הפילו לרבנן ישהבל סיפא קתני אבל קדשים שקדם הקדישן את מומן אם מתו יהברו לא אתיא כרבנן הלכך לא מיתוקמא כרבנן דהכח: וחיבעים חימה רב כר' יותנן ס"ל. דאחד קדשי מובח ואחד קדשי ב"ה בעי העמדה והערכה חוץ מבעל מום מעיקרו ובין רישא וסיפא דההיא ם מצי לאוקומה נמי כרבנן וכר"ש ותני זו דברי רבי שמעון ומחלוקתו: בותבר' יקברו. הנפלים: יחו שליח מקבר. שאין שליא בלא ולד. וכל הנך נקברים משום דאיסורי הנאה נינהו ים: חולין שנשחטו בעורה ישרפו. משום דמיחלפי בהו קדשים שאירע בהו פסול דאי אמר יקברו כיון דלא מוכחא מילתא אי חולין הוו אי קדשים אתו למימר נמי קדשים שאירע בהן פסול טומאה או פסול נותר יקברו וקיימא לן בפסחים בפ"ב (דף כד.) בקדש באש תשרף לימד על כל הפסולין שבקדש שהן בשרפה: וכן חיה שנשחטה בעורה. יוו אפי׳ אם כה חולין היא דליכא למיגזר משום דלא ליקבור קדשים פסולין דהא כ״ע

בפסחים מפרש טעמא בפרק כל שעה (דף מ:) דגמר ליה מנותר: תרומה טמאה. נמי תשרף. בבמה מדליקין (שבת כה.) מפרש טעמא כהן דמותרת בהנאה דאמרינן נמי התם בפרק כל שעה (פסחים דף כג.) לךי ניתנה להסיקה תחת תבשילך: כלאי הכרם. פן תקדש

רבינו גרשום

שמעת מינה פודין את הקדשים להאכילן לכלבים. דהא כיון דמתו ופריק להו לא חזו אלא לכלבים: ופריק להו לא חזו אלא לכלבים: אלא הכא במאי עסקינן כגון שעבר ושחמן, קודם פדייה דהשתא כי פריק להו חזו למיכלנהו: ובדתניא בו' וחכ"א יפדו, מדר׳ מאיר כר׳ שמעון יפון, מודי מאדי כדי שמערן דאמר קדשי מזבח היו ויקברו: רבנן דהכא דאמרי יפדו כרבנן דהתם דלעיל אליבא דר' שמעון בן לקיש דאמר קדשי מזבח לא היו ויפדו: ^{(†}) נימא תיהוי תיובתא כו׳: הואיל וחזו למובח ע״י פדיה כר: הואיל וחזו למזבח ע"י פדיה עבדו בהו מעלה ויקברו דהא אינם יוצאים מידי מזבח: זו דברי ר' שמעון דאמר קדשי ברק הבית אם מתו יפדו. דלא היו בכלל העמדה והערכה והני קדש׳ שקדם . מומן בקדש את הקדישן אע"ג דיניהו כקדשי בדק הבית דאם מתו יפדו דלא היו בכלל העמדה וה יכור אבל חב"א הכל היו והערכה: אבל חב"א הכל היו בכלל [העמדה והערכה]. אפיי קדשי בדק הבית אפיי בעל מום קיש בוץ הבתיאכ בכי מהם מעיקרו. וקשיא לר׳ יוחנן דאמר אותה לרבנן למעוטי בעל מום מעיקרא דלא היו דקס״ד דהא מעיקרא דלא היו דקסיד דהא חכמים היינו רבנן דפליגי אדר שמעון: א"ל לא מאן חכמים תנא דבי לוי אבל רבנן דבפלוגתא דרי שמעון בבעלי מומין מעיקרא כרי שמעון סבירא להו: אי חבי זו שמעון סביוא לוח: א הכי זה דברי ר' שמעון ומחלוקתו מיבעי למימר. לרב: א״ל רבא רב כריש לקיש מבירא ליה דאמר דלרבנן קדשי מזבח לא היו ולא מתוקמא סיפא כרבנן דקתני בשקדם זקדישן את מומן ואם מתו יקברו . . . . ואי רבנן כיון דאמרי דקדשי מזבח לא היו אמאי יקברו הלכך לא לא היו אמאי יקברו הלכך לא מיתמ' ליה זו דברי ר' שמעון ומחלוקתו. אבל כר' שמעון (ומחלוקתו) מיתוקמא סיפא נמי ולמרוקות) מחון בין ר"ל מודו דהא בין ר' יוחנן בין ר"ל מודו דלר' שמעון קדשי מזבח היו הלכך כי קדם הקדישן את מומן יקברו אבל בבעל מום מעיקרא היינו שקדם מומן להקדישן מודה ר"ש דלא היו בכלל יפדה: ואב"א אפי' תימא סבר לה רב כרכי יוחגן. ראמר דלרבגן אחד זה ואחד זה רלא היו: ודקא קשיא לך. א״כ ישא וסיפא מיתוקמא נמי כרבנן , א״כ לימא זו דברי ר׳ שמעון ומחלוקתו תני הכי ולא תיקשה: נותרקונו ונני הכי דכא היקשה: מתני' אלו הן הנקברין. דכל הני נסור' בהנאה: ר' שמ<mark>עון אומר</mark> זולין שנשחמו בעזרה ישרפו. מ״ט שרפו דדינו כקדשים שנשחטו ישופו הינו כקו שים שנשוחם חרץ למקומן מה הנך ישרפו דשינה דרכן אף חולין דשינה דרכן ישרפו וקדשים שנשחטו חרץ למקומן מנלן דכתיב וכל חטאת אשר יובא את דמה וגר׳ לימד דכל ששינה מקומו דישרף: 7"ק הא בנויר ממא הא בנויר מהור. הא דקתני משער נזיר בשק

בעלי מומין יפדו ומוקמיגן לה בשקדם הקדישן את מומן שמע מינה ⁶פודין את הקדשים להאכילן לכלבים הכא במאי עסקינן בשעבר ושחטן כרתניא יכל הקדשים שנפל בהן מום ושחטן ר"מ אומר יקברו אוחכמים אומרים יפדו א"ל רבי ירמיה לרבי זירא לר' שמעון דאמר קרשי בדק הבית לא הוו בכלל העמרה והערכה אמאי תמימים יקברו משום יו דחזו להקרבה כדתניא ייהמתפים תמימים לב"ה כשהן נפדין אינן נפדין אלא למזבח שכל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם א"ל רב פפא לאביי ואמרי לה [א] גורבא [ב] לר' יוחנן דמוקים לה בבעל מום מעיקרו חוכולי הפילה שליא תקבר ושור הנסקל ועגלה ערופה וצפרי מצורע שושיער נזיר ופטר חמור ובשר בחלב וחולין שנשחטו בעזרה י ירבי שמעון אומר חולין שנשחמו בעזרה ישרפו וכן חיה שנשחמה בעזרה ואלו הן הנשרפין מחמץ בפסח ישרף ותרומה (6) ממאה והערלה וכלאי הכרם את שדרכן לשרוף ישרוף ואת שדרכן להקבר יקבר "ומדליקין בפת ובשמן של תרומה יכל הקדשים שנשחמו

(כ) דמובח: לרבי יוחנן דמוקים לה בבעל

הליגזו וליעבד חולדן וחלבן מותר לאחר פדיונן יוהשוחטן בחוץ פטור יואין עושין תמורה ואם מתו יפדו דואמר רב יהודה אמר רב זו דברי ר"ש דאמר קדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה קדשי ב"ה לא היו כדתנן ר"ש אומר קדשי ב"ה אם מתו יפדו ומודה ר"ש בבעל אומרים אפילו בעל מום מעיקרו הי' בכלל לוי אי הכי זו דברי ר"ש ותו לא זו ידברי ר"ש ומחלוקתו מיבעי ליה אמר ליה האי דלא קתני הכי [1] משום דרב סבר לה כריש לקיש ראמר לרבגן קדשי בדק הבית היו בכלל קתני ואם מתו יפדו וסיפא קתני אם מתו יקברו

עלמא סבירא להו דבעל מום מעיקרו דלא הוי בכלל העמרה והערכה פולא והתגן פכל הקדשים שקדם מום קבוע להקדשן ונפדו יחייבין בבכורה יובמתנות ויוצאין לחולין

מום מעיקרו שנפרה מ"ם דאמר קרא אותה אותה למעומי בעל מום מעיקרו אבל חכמים העמרה והערכה א"ל סמאן חכמים תנא דבי העמדה והערכה קדשי מובח לא היו יו ורישא ואיבעית אימא רב כרבי יוחנן סבירא ליה ודקא קשיא לך זו דברי רבי שמעון ומחלוקתו מיבעי ליה יו אימא הכי נמי: מתני' ואלו הן "הנקברין " הקדשים " יו שהפילה יקברו

חוץ לזמנן וחוץ למקומן הרי אלו ישרפו ידעי דחיה במוקדשים ליכא ולא אתי אשם לחלופי אפילו הכי תשרף: חמץ בפסח.

המלאה וגו' [דברים כב] פן תוקד אש [קדושין נו:] וערלה מכלאים בת גמרה: אם שדרכן כו'. אערלה וכלאי הכרם קאי. אוכלין ישרפו ומשקין יקברו: ומדליקין. ליהנות בפת ובשמן של תרומה: חוץ

דלק היינו בשער נזיר טמא [נ׳ טהור] משום דדינו היינו לשלח